

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 marca 2016r., skierowanym przeciwko (...) Funduszowi (...) z siedzibą w W., powódka W. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 stycznia 2016r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią syna P. S. w następstwie wypadku komunikacyjnego, do którego doszło w dniu 1 września 2002 r. Nadto powódka domagała się zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, według norm przepisanych, ewentualnie według spisu kosztów, który zostanie przedłożony na rozprawie. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powódka wskazała przepisy art. 448 k.c. w zw. z art. 24 par. 1 k.c.

/pozew – k. 4 – 7/

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 28 kwietnia 2016 roku wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Pozwany podniósł, iż w dniu 27 stycznia 2005 r. w sprawie toczącej się przed tutejszym Sądem o sygn. I C 1171/04 została zawarta ugoda sądowa pomiędzy W. S., E. S. i A. S. a pozwanym (...). W postępowaniu tym, pozew z dnia 6 października 2004 r. W. S. wnosila o wypłatę kwoty 20.000 zł z tytułu stosownego odszkodowania za śmierć syna. Po przeprowadzeniu pertraktacji ugodowych na podstawie art. 446 § 3 k.c. pozwany (...) wypłacił na rzecz powodów z tytułu stosownego odszkodowania za śmierć syna i brata łącznie kwotę 50.000 zł - (w pozwie dochodzono łącznie kwoty 60.000 zł) - czyli po 20.000 zł dla rodziców i 10.000 zł dla siostry zmarłego. Powódka otrzymała więc z tego tytułu kwotę 20.000 zł, która po waloryzacji w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia wynosi obecnie kwotę 33.961,00 zł. W ocenie pozwanego prawomocna ugoda zawarta między stronami wyklucza dochodzenie przez powódkę dodatkowych roszczeń związanych z ww wypadkiem drogowym. Jednocześnie pozwany wywodził, iż powódka nie wykazała w pozwie, iżby w tej sprawie doznała nowej krzywdy. Pozwany wniósł także, w trybie art. 84 k.p.c. o przypoznanie sprawcy wypadku P. C..

/odpowiedź na pozew – k. 35 – 37 odw./

Sąd zawiadomił P. C. o toczącym się postępowaniu i pouczył o możliwości przystąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Przypozwany nie wstąpił do sprawy.

/zawiadomienie k- 53, potwierdzenie odbioru k- 76/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 września 2002 r. w miejscowości Ł. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego śmierć poniósł syn powódki P. S.. Sprawcą wypadku był kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) P. C.. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 27 stycznia 2003r., II Wydział Karny P. C. został uznany za winnego zarzucanego mu czynu i skazany na 3 lata pozbawienia wolności.

/kserokopia wyroku Sądu Rejonowego w Kutnie w sprawie II K 890/02 – k. 9 załączonych akt I C 1171/04/

Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia, w dacie wypadku nie był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

/okoliczność bezsporna/

Roszczenia odszkodowawcze powódki były przedmiotem postępowania toczącego się przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie I C 1171/04, zakończonego zawarciem w dniu 27 stycznia 2005 r. ugody, mocą której pozwany

zobowiązał się zapłacić na rzecz trojga uprawnionych: A., E. i powódki W. S. łącznie kwoty 50.000 zł tytułem stosownego odszkodowania za śmierć P. S..

/pozew o odszkodowanie – k. 42 – 43, ugoda z dnia 27 stycznia 2005 r. – k. 44/.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2015 r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu domagając się tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią syna kwoty 120.000 zł. Decyzją z dnia 11 stycznia 2016 r. pozwany odmówił wypłaty na rzecz powódki jakiegokolwiek kwoty tytułem zadośćuczynienia.

/pismo strony powodowej z dnia 27.08.2015 r. – k. 10 - 12, pismo pozwanego z 11.01.2016 r. – k. 17 - 18/

Syn powódki P. S. w dniu śmierci miał 22 lata. Śmierć syna była dla powódki ogromnym ciosem. P. był pierwszym dzieckiem powódki, urodził się jako wcześniak. Wymagał większej opieki ze strony matki. Powódka ma jeszcze jednego syna i córkę. P. S. mieszkał z rodzicami, ukończył szkołę podstawową, nie miał wyuczonego zawodu. Był zatrudniony jako pracownik fizyczny. W przyszłości chciał zostać mechanikiem samochodowym. Miał rozpocząć naukę w szkole średniej. Zmarły był kawalerem, nie miał nikogo na utrzymaniu, pomagał finansowo rodzicom, przekazywał też pewne kwoty siostrze. Bywał bardzo pomocny, nie tylko finansowo. Pomagał w pracach domowych – sprzątał, prał dywany. P. S. był bardzo dobrą i pogodną osobą. Po jego śmierci życie rodzinne bardzo się zmieniło. Od tamtego czasu święta rodzinne są bardzo smutne.

Powódka o wypadku dowiedziała się od swojego młodszego syna, który przyjechał do niej wraz ze znajomym. Powódka nie pojechała na miejsce wypadku. P. S. w konsekwencji wypadku był nieprzytomny, miał uszkodzony mózg oraz wnętrzności. Żył jeszcze przez niespełna tydzień. Powódka każdego dnia przebywała u syna w szpitalu. P. S. nie odzyskiwał przytomności. Powódka nie zdążyła z nim porozmawiać. Sprawca wypadku przeprosił rodziców P. S. listownie. Powódka widziała się z P. C. na sprawach sądowych. Powódka źle zareagowała na wypadek syna, chodziła do lekarzy, załamała się, płakała, była osowiała i smutna. Powódka długo była w żałobie, chodziła do lekarzy, a także zażywała leki na uspokojenie. Po śmierci syna rozpacziała przez 2-3 lata. W. S. chodzi często na cmentarz na grób syna, który znajduje się w odległości 10 km od miejsca zamieszkania powódki. Odwiedza jego grób 2 – 3 razy w tygodniu. Każdą rocznicę śmierci syna powódka bardzo przeżywa, nadal rozmawia z mężem o braku i tęsknocie za dzieckiem. Wspomina, jak wyglądało życie przed śmiercią syna, czas który z nim spędziła.

Pieniądze które otrzymała z tytułu odszkodowania powódka przeznaczyła na pomnik dla syna, remont domu oraz spłatę długów związanych z pogrzebem.

/zeznania świadka E. S. – protokół k. 82, adnotacje 00:07:08, zeznania powódki – protokół k. 82, adnotacje 00:34:17, zeznania świadka A. S. – protokół k. 82, adnotacje 00:22:20, zeznania powódki – protokół k. 82, adnotacje 00:34:17/

P. S. zawsze pomagał swojej rodzinie, wspierał ją. Kiedy jego młodsza siostra zachorowała na zapalenie stawów, on przebywał z nią w szpitalu, opiekował się swoją siostrą. P. S. był bardzo dobry dla swoich rodziców, nie mieli z nim żadnych problemów. Zmarły miał bardzo wielu znajomych, odwiedzali go w domu, przychodzili także po jego śmierci by wspierać jego najbliższych. Powódka po śmierci syna bardzo się zmieniła, obecnie nie chce wychodzić z domu, martwi się o pozostałe dzieci, że im także może się coś złego przydarzyć. Przed wypadkiem powódka była bardziej pogodna, otwarta, a teraz jest smutna. Do dziś nie wyzbyła się rzeczy syna, do dziś trzyma jego ubrania.

Cała rodzina po śmierci P. S. trzyma się razem. Powódka zamieszkuje wraz ze swoją córką i mężem, jej drugi syn się wyprowadził, ale odwiedza matkę. Powódka nigdy nie pracowała, zajmowała się wychowaniem dzieci i domem. Rodzinę utrzymuje mąż powódki. Córka powódki także nie pracuje. Od wielu lat choruje na reumatoidalne zapalenie stawów, ma nietolerancję na gluten. Od ukończenia szkoły pozostaje na utrzymaniu rodziców.

/zeznania świadka A. S. – protokół k. 82, adnotacje 00:22:20, zeznania powódki – protokół k. 82, adnotacje 00:34:17, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności dot. A. S. – k. 46/

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się na powołanych dowodach z dokumentów, zeznaniach świadków: E. S. i A. S. oraz zeznaniach powódki W. S., które to zeznania w pełni wyjaśniły konieczne do rozstrzygnięcia kwestie dotyczące emocjonalnych następstw śmierci P. S. dla jego matki.

Zgłoszone przez stronę pozwaną wnioski dowodowe o zobowiązanie strony powodowej do wskazania placówek medycznych, w których korzystała z pomocy psychiatrycznej oraz o powołanie biegłego psychiatry na okoliczność ustalenia skutków zerwania więzi po śmierci syna P. należało ocenić przez pryzmat art. 227 k.p.c. W sprawie istotne jest, że powódka dochodzi zadośćuczynienia za śmierć syna na podstawie art. 24 §1 k.c. w zw. z art. 448 k.c., nie zaś art. 446 § 4 k.c. Biorąc pod uwagę, że w aktualnym orzecznictwie za dobro osobiste uznaje się również więzi rodzinne łączące członków rodziny, o czym szerzej mowa będzie w dalszej części uzasadnienia, przesłanki warunkujące możliwość dochodzenia roszczeń na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie śmierci osoby najbliższej (art. 446 § 4 k.c.) są odmienne. W rozpatrywanej sprawie dla ustalenia zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przy ochronie dóbr osobistych nie mówi się o krzywdzie w postaci ujemnych następstw wypadku w psychice osób najbliższych zmarłego i uszczerbku z tym związanym, ale o krzywdzie z racji zerwania więzów rodzinnych i rozmiarze naruszenia dobra osobistego, jakim jest prawo do życia rodzinnego i utrzymywania więzi rodzinnych.

Nadto, podkreślić należy, że stosownie do treści art. 278 k.p.c. sąd może dopuścić dowód z opinii biegłego, jeżeli rozpoznanie sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Celem tego dowodu nie jest ustalenie faktów mających znaczenie dla sprawy ale udzielenie sądowi wyjaśnień w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych, a co za tym idzie, ułatwienie sądowi wyciągnięcia właściwych wniosków co do oceny roszczenia i rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrzygnięcie wymaga natomiast wiadomości specjalnych wtedy, gdy przy rozpoznaniu sprawy wyłoni się zagadnienie mające znaczenie dla jej ostatecznego wyniku, a którego wyjaśnienie przekracza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego osób ogólnie wykształconych.

W niniejszej sprawie, zdaniem Sądu, okoliczności, na które zostały zgłoszone omawiane wnioski dowodowe, zostały w dostatecznym stopniu wyjaśnione w drodze dowodu z zeznań świadków i przesłuchania powódki. Dlatego też zgłoszone przez pozwanego wnioski o wskazanie placówek medycznych, w których leczyla się po śmierci syna i dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry podlegały oddaleniu jako zmierzające jedynie do przewlekłości postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Bezspornym jest okoliczność, że na skutek wypadku drogowego z dnia (...) syn powódki w dniu 6 września 2002 roku poniósł śmierć. Wypadek został spowodowany przez samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego, który w dacie wypadku nie korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Sprawca wypadku odpowiada po myśli art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. Odpowiedzialność pozwanego wynika z kolei z art. 98 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /t. j. Dz. U. 2013.392 ze zm./, mocą którego do zadań Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego należy zaspokajanie roszczeń m.in. z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów na osobie, w mieniu, w mieniu i na osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tę wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Analogiczną regulację w art. 51 ust. 2 pkt 2 b przewidywała obowiązująca w dacie przedmiotowego wypadku ustawa z 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej /t.j. Dz.U. 1996, Nr 11, poz. 62 ze zm/.

W orzecznictwie przyjmuje się, że najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługuje roszczenie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 4 k.c., gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

(vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10 dotychczas niepublikowany). Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Dlatego też należy odpowiedzieć na pytanie, czy w takiej sytuacji podstawą dochodzonego przez powódkę roszczenia mógł stanowić, wskazywany przez nią art. 23 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

W uchwałach z dnia 13 lipca 2011 roku III CZP 32/11 oraz z dnia 22 października 2010 roku III CZP 76/10 Sąd Najwyższy wyraził wprost zapatrywanie, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 §1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku.

Katalog dóbr osobistych opisany w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że ochroną objętą w art. 23 k.c. są również takie dobra osobiste jak: pamięć po zmarłych, tradycja rodzinna, więzy rodzinne. Więzy rodzinne stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i z mocy art. 18 i 71 Konstytucji podlegają ochronie prawnej. Sąd Okręgowy orzekający w niniejszej sprawie podziela te zapatrywania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa podlega ochronie prawa, zaś więź rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc. Prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi zatem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c., co oznacza, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków jej rodziny i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c.

W związku z powyższym, Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej, iż roszczenie powódki o zadośćuczynienie związane ze śmiercią syna nie znajduje podstawy prawnej i z tej przyczyny powinno zostać oddalone.

Nie można także zaaprobować stanowiska, że przepisy art. 445 i 446 §4 k.c. należy traktować jako *lex specialis* w stosunku do regulacji z art. 448 k.c. czego skutkiem jest brak możliwości dochodzenia zadośćuczynienia za śmierć osoby najbliższej. W tym zakresie Sąd Okręgowy przychylił się do tezy wyrażonej w uzasadnieniu wspomnianej wcześniej uchwały Sądu Najwyższego III CZP 76/10 z dnia 22 października 2010 roku, że dodanie art. 446 §4 k.c. spowodowało zmiany w ogólnej wykładni przepisów art. 448 k.c. oraz art. 446 §3 k.c. poprzez zawężenie katalogu osób mogących ubiegać się o takie zadośćuczynienie do osób najbliższych (art. 448 k.c.) oraz do wiązania funkcji art. 446 § 3 k.c. wyłącznie z ochroną majątkową. Podobnie na ten temat wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 14 kwietnia 2010 roku I ACa 178/10.

O braku zasadności roszczenia powódki nie może przesądzać również okoliczność, iż powódka otrzymała od pozwanego kwotę pieniężną z tytułu znacznego pogorszenia się sytuacji życiowej. W obowiązującym w chwili popełnienia przez sprawcę wypadku czynu niedozwolonego, w wyniku którego zginął P. S., orzecznictwie przeważał pogląd, że sam ból, poczucie osamotnienia, krzywdy i zawiedzionych nadziei po śmierci osoby bliskiej nie stanowią podstawy do żądania odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. Jeżeli jednak te stany wywołały osłabienie aktywności życiowej i motywacji do przezwyciężenia trudności dnia codziennego, powodując utratę możliwości polepszenia warunków życia w przyszłości to można przyjąć, że pogorszyły one dotychczasową sytuację życiową osoby z najbliższego kręgu rodziny zmarłej i istnieje w związku z tym podstawa do kompensacji tego uszczerbku o charakterze niemajątkowym (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CKN 985/00, z dnia 25 lutego 2004 r., II CK 17/03, z dnia 6 lutego 2008 r., II CSK 459/07 niepublikowane, z dnia 26 listopada 2010 r., IV CSK 170/10, LEX nr 737283 i z dnia 3 grudnia 2010 r., I PK 88/10, LEX nr 737254.).

Mimo to, iż obecnie przepis art. 446 § 3 k.c. interpretowany jest na skutek wprowadzenia przepisu art. 446 § 4 k.c. jako ochrona szkody majątkowej, nie sposób zaakceptować wniosku, że żądanie zadośćuczynienia oparte na art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. jest bezzasadne, albowiem szkoda o charakterze niemajątkowym została już ujęta poprzez wypłatę odszkodowania powodowi z racji pogorszenia się ich sytuacji życiowej. Nie można bowiem tracić z pola widzenia okoliczności, iż wskazane przepisy art. 24 § 1 k.c. i art. 448 k.c. dotyczą odmiennych, wyłączających się wzajemnie roszczeń.

Uznając za dopuszczalne zgłoszenie przez powódkę roszczenia o zadośćuczynienie na podstawie przepisów o ochronie dóbr osobistych, należy odnieść się do przesłanek odpowiedzialności warunkujących zasadność zgłoszonego żądania, do których należą: istnienie dobra osobistego, naruszenie lub zagrożenie tego dobra oraz bezprawność zagrożenia lub naruszenia. Na istnienie w przedmiotowej sprawie dobra osobistego powódki podlegającego ochronie wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia. Spełnienie pozostałych dwóch przesłanek, a więc naruszenie tych dóbr osobistych powódki i bezprawność naruszenia nie mogą budzić wątpliwości. Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych, ani swojej odpowiedzialności za zaistniały wypadek.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia, Sąd miał na względzie, że finansowa rekompensata powinna służyć wyrównaniu powódce krzywdy, jakiej doznała w wyniku gwałtowanego zerwania więzi rodzinnych z synem.

Powódka była bardzo związana emocjonalnie z pierworodnym synem, który mieszkał z rodzicami, pomagał im finansowo ale także w wielu czynnościach domowych. Służył powódce wsparciem na wielu płaszczyznach życia. Powódka mogła zawsze liczyć na pomoc ze strony syna. Do chwili obecnej odczuwa ból po jego stracie. Nagła strata syna spowodowała spadek poczucia bezpieczeństwa powódki i nadmierną obawę o los pozostałych przy życiu dzieci. Mimo upływu już 14 lat od zdarzenia, powódka nadal wspomina syna, wspomina czas, który z nim spędziła. Do dziś nie wyzbyła się jego rzeczy i pierze jego ubrania. Nieoczekiwana strata syna była dla powódki niewątpliwie trudna do przezwyciężenia. Jej sytuacja życiowa uległa diametralnej zmianie. Wraz ze stratą dziecka powódka utraciła przyjaciela. Powódka bardzo się zmieniła po jego śmierci, obecnie nie chce wychodzić z domu, przed wypadkiem była osobą pogodną i otwartą na ludzi.

Ustalając wysokość kwoty zadośćuczynienia dla powódki, Sąd miał na względzie również ciężar gatunkowy dobra osobistego, jakim jest prawo do życia rodzinnego i utrzymywania tego rodzaju więzi oraz okoliczność, iż powinno ono w hierarchii wartości zasługiwać na wzmożoną ochronę w porównaniu z innymi dobrami. Naruszenie tego dobra stanowi bowiem wielką i nieodwracalną dolegliwość, gdyż jego skutki rozciągają się na całe dalsze życie osób bliskich. Celem zadośćuczynienia jest kompensacja doznanej krzywdy, a więc złagodzenie cierpienia psychicznego wywołanego nagłym zerwaniem więzi z osobą bliską i pomoc poszkodowanemu w dostosowaniu się do sytuacji zmienionej w związku z tak dotkliwą stratą.

Niewątpliwie krzywdę związaną z naruszeniem dobra osobistego w postaci życia rodzinnego w związku ze śmiercią osoby bliskiej trudno ocenić. Każdy przypadek musi być rozpatrywany indywidualnie z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, ale ocena powinna opierać się na kryteriach obiektywnych.

Łącząca powódkę z synem więź była bardzo silna. Zerwanie więzi rodzinnych z dzieckiem, nawet pełnoletnim, dla powódki jest bolesne, o czym świadczy fakt, że nadal z dużą częstotliwością odwiedza jego grób, wspomina go przy rozmaitych okazjach.

Z powołanych wyżej względów Sąd uznał, iż żądana przez powódkę tytułem zadośćuczynienia kwota 80.000 zł jest odpowiednią kwotą za naruszenie jej dóbr osobistych w postaci zerwania więzów rodzinnych z synem. Kwota ta pozwoli na zrehabilitowanie powódce doznanej krzywdy w wyniku naruszenia jej dóbr osobistych i ułatwi powrót do normalnego życia. Jednocześnie nie jest kwotą wygórowaną.

O odsetkach za opóźnienie od zasądzonej kwoty orzeczono na podstawie art. 481 k.c., uznając za zasadne żądanie zasądzenia odsetek od dnia 12 stycznia 2016 roku, skoro wezwanie do zapłaty świadczenia z tytułu zadośćuczynienia zostało zgłoszone pozwanemu pismem z dnia 27 sierpnia 2015 r., a w dniu 11 stycznia 2016 roku pozwany wydał decyzję odmawiającą wypłaty świadczenia. Pozwany nie kwestionował wskazanego terminu wymagalności. Powołał się jedynie ogólnie na przepisy art. 108 i 109 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz.1152 ze zm.) regulujące zasadę co do terminu spełnienia świadczenia przez Fundusz. Zgodnie z powołanym przepisem (...) wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia otrzymania akt szkody. Z akt sprawy ta data nie wynika, jednakże biorąc pod uwagę fakt, iż pozwany został wezwany do zapłaty w sierpniu 2015 roku, żądanie

odsetek od dnia 12 stycznia 2016 roku, to jest po upływie 4,5 miesięcy uznać należy za usprawiedliwione. W chwili wezwania pozwanego do zapłaty granice krzywdy mogły już zostać ocenione, bowiem zdarzenie wywołujące krzywdę miało charakter jednorazowy. Z drugiej strony w judykaturze przyjmowany jest pogląd o dopuszczalności zasądzenia odsetek od roszczenia o zadośćuczynienie wcześniej niż od daty orzeczenia, w tym od daty wezwania zobowiązanego do zapłaty (wyrok SN z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 202/01, LEX nr 564470, wyrok SN z dnia 20 stycznia 2004 r., II CK 364/02, LEX nr 347285, wyrok SN z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 266/06, LEX nr 276339).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., przy uwzględnieniu, że powódka wygrała proces w całości.

Zasądzeniu na rzecz powódki podlegała kwota 7.200 zł kosztów zastępstwa procesowego według stawek określonych w § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. 2015, poz. 1804), przy czym kwotę zasądzoną na rzecz powódki należało powiększyć o 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2014, poz. 1025 ze zm.) Sąd nakazał ściąganie od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.000 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych, od których to powódka była zwolniona. Kwota ta stanowi należną opłatę od pozwu.

z/ odpisy wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.